

Sunt în pragul zilei norocoase

Flavius

Femeia pe care am întâlnit-o-n gară era ruptă de somn,
pierduse trenul refuzului.
A început să mă privească dojenitor
și s-a pierdut în amănunte
pe care nu le-am luat în seamă.

Devenise o reductă de cucerit
fără să mă creadă un luptător,
trupul ei ca o liană se încolăcea după copac
avea o zbatere ce-o făcea fragilă și unduitoare
ca un șarpe speriat.

Întunericul o îmbrăca în mărinimia nopții,
s-a resemnat într-o căprioară șchioapă
ce săruta arma vânătorului.
Respira prin toată carnea dragostea,
se oprea la fiecare cuvânt
și îl șoptea
cu buzele pline de plăcere,
zâmbetu-i încearca să spună șiret
că și-n rău e un bine.

Sunt în pragul zilei norocoase,
lumina intră pe fereastră
cu darul
împlinirii plecat din sufletul ei
în povestea rămasă nespusă.